

Landskap: Blekinge Upptecknat av: _____
 Härad: Vister Adress: _____
 Socken: Kyrkhuset Berättat av: Sven Olsson
 Uppteckningsår: _____ Född år _____ i _____

Uppteckningen rör

<u>Sven Olsson</u>	
<u>Snapphanserna (samlingsverket bered snapp-</u>	
<u>hanserna till förens i dödade tem)</u>	1.
<u>Ulyckstygda</u>	2.
<u>Frästhistoria</u>	3.
<u>Snapphanserna i skogsmanen</u>	4.
<u>Richard som icke ville gifta sig</u>	5.
<u>Snapphanshistorien</u>	6.
<u>Torparensken kunde prästen</u>	7.
<u>Op.</u>	8.
<u>Giftsmänshistoria</u>	9-11
<u>Fransjöken</u>	12.

Skriv endast på denna sida!

13 Sid

var ena förskräckligt elaka krabater. Folk
lyste på i Jemse kyrkan att snappa. skulle
få hemman i Jemse för att lura dit dem.

Men så fort de kommo, döddes de. Kaspar
Dava, den främste av dem, kom inte förrän sent.
Den körde de ett stycke genom från naden till
stussen. "Sitter du där?", sa smälammararna
till honom. "Ja, det gör jag era tjurar," sa han.

,I Jemse kyrka skulle ny präst vigas. Mycket folk ^{var} på läktaren, som brakade ner. Folk hoppade ^{ut} genom fönstren. Det skulle ske för att de var så ~~enaka~~ när Kyrkhults kyrka invigdes och kallade socknen för Vedlösa sojn.

Jmfr förklaring av annan person: prästen hade fått pastoratet gm mideri och därför hände olyckan.

En bonnflicka hade gjort lärbagäll dvs pratat styggt. Hon skulle stå i gapestocken vid sammanringningen, men hennes ~~mor~~ kunde inte smälta det. "Ta ett fjög ägg och gå till prästen och gör avbön," sa hon. Han tog emot avbönen och skulle visa henne sen hur gapestocken användes. Då bespade hon fast honom, drog ner bykorna och upp med skjortan på honom. Sen slog hon honom ännu på honom och sa: "Där har du ett, där har du två, snart skall du ha ett par tju'."

Sen kom en kalv och ~~slappade~~^{ick} honom i rumpen. Prästens pojke fick se det och sa till sin mor: "Pappa har fått en kalv. Han är så fin, så fin så." Prästen fick noy den ^{al}gingen.

Ette befäl, Kasper Duva, rynde med sin pluton, och de blev snapphanarna. De var utlämningar och härjade fasligt illa, även mot fruntimmer. En var ute och fiskade långt borta och skulle i land mot kvällen för att laga mat. Då kom en skogensuva till hm. "Vad heter Du," frågte hon. "Själv," svarde han. Den slängde han en sked vatten på henne. Hon skrek: "Man, man ^{skall} skaldade mine konta." Det svarade: "Söl gjort, är bra gjort." Mannen blev rädd och for bort. När han kom tillbaka var grytan vrängt om en mössa.

Flickan som irte ville gifva sig.

En skulle gifva sig med en stolt flicka. Pråga henne om något hon inte kunde ge svar på. En luffare ville fria, om han än blev bet. Vid väggkanten hittade han ett spåns (en plugg med ett hål i, så det rann). Sen en järnring. Sen en liten spärv. Sen ett horn efter en bagge. Sen maken till det. Sen var han snart framme. "Här är varmt och godt inne." Det är varmare i min röv. Då får jag steka min spärv. Feden rinner ut. Har en plugg att sätta i hålet, Då spricker ashålet. Ånej en järnring att sätta om. Du var mig en krokheter en. Ja, men ett horn, som är ändå krokigare. Har aldrig sett på maken. Här är den. Nu har jag ingenting att svara. Ja, då är du min.

Pråga hon vilke irte gifva sig med andra än den, som kunde ...

En snapphare hade fått en ny bössa. När han gick från Farabol till Fallskult, mötte han en pojke och sköt hm för att pröva sin bössa.

Men han var i en stuga hos en gammal gemman, skulle folk ta' hm och köpte stugan av gemman. De tände eld på stugan och efter branden syntes inga kvarlevor efter hm. Men han hade klarat sig ändå. För tappade de björkesaft i tunnor; han hade doppat sängkläderna i ^{såsen} och lagt dem framför sig i bakugnen.

Torparens pojke och bondens flicka hade ett litet
samtal för sig, lite kärlek. Bonden fick höra det och
sa' till torparen: "Pojken får inte vara hemma, för då tar jag
torpet ifrån dig." Pojken fick en lommafull av flickan och
sen reste han. Han blev sjöresare och fick stor prästbänk och
kom fin hem. Han blev bost till bonden, där prästen var och
fräade för flickan. Han talade om allt vad han såg, men
en vigsel hade han aldrig sett. "Kan du inte ställa till
ett par skoj mellan mig och dottern här," ba' han prästen.
Joo, det gick för sig. Prästen bad dem falla på knä och
ring hade de med. Sen läste han över dem. "Tack för
att du har gift bort din fästmö," sa' sjöresaren
till prästen, för nu var de ju gifta med varandra.

Björkinge
L. P. P. P.
Kajson. fr. Olsson

I Jemse kyrka var det ett spektakel för en gudmor. Bymåla var de ifrån. Fruntimren hade bara grovartigasärkar av den sämsta hören. Vid livet hade de en gjord, därnedanför var det sämre. Bimåla opplöd var en lärt avsedd för gudmodrar. Skulle sitta i gudmorsstolarna. Sen skulle de stå med sina barn framför fonten. Ve hon andades, brast haken fram och skörten trilh de i golvet. Lärtet gick bara till livet. Mina föräldrar visste om det här.

En giftermåls historia.

En karl i Våghult vid namn Björn skulle gifta sig med en släncka. De hade lika förmögenhet naturligtvis, men hon var ett slakt kvinnfolk. Han var på besök hos henne. När de spisat kvällen var skulle de på bal. Björn kunde inte dansa utan tilltrod på en stund. Till sist måste han ta' sin fästning till dans och så': spela en rumpassadös! Det blev gappkrato naturligtvis. Fästningen sländes för honom och tog pojken med sig hem.

De skulle ligga i en sän, och hon
ville ligga vid stocken; där kunde
hon öppna en låg låm med ett
snöre. Det gjorde hon och gav
honon en stuss, så att han
kullade ut på baken. Där stod
han mitt i natten, Björn. Han
gick in i drängkammaran och sa:
"Hill drängen: "Nu får du byta
klämning med mig (= kostym)."
De gjorde så, och Björn knallade
därifrån. Han kom till en lada
och la sig i ett hörn. Dit
kom karlar och pratade och söjs.
Det var tjurar och en sa: "Vem som
kommer hit först får ta' myskeln
på vanligt ställe." När Björn
blev ensam kullade han myskeln och

öppnade med den ett skåp i väggen. Där var en påse
full med pengar, som han tog med sig till ett världshus.
Där satt några karlar, som fick syn på påsen.
Det var tjurar och vid det de kunde igen påsen malade
de sig ut. När Björn sen fortsatte resan, blev han
tagen av bandet i en skog. "Nu är du så gammal
du blir" sa de till honom. Men av nåd skulle
man få stoppas i en valben tunna. En av tjurarna
skulle ge honom tobak. Men nu hörd de några
komma och gavo sig iväg och tjuren

A. 1875

slängde i hastigheten pengapåsen i st. f. tobaken i tunnan. Men det var
kor, som kom. En tjur började böla och stänga mot tunnan. Björn stack ut
handen och fick in svansen i tunnan. Tjuren sätter av, tunnan går sönder
och sen tog han sig hustru fr. Jemse förs. och inte fr. Skåne.

Melänge
Rister
Pjeldhult

1814
LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

12

Böcker av Eron Skön

Havsfröken:

En båtsman var ute till sjöss; en havsfröken frågte om han hade salt, för hon hade gjort slakt. "Ös det utom reliagen," sa' hon. En av de andra karlarua skulle följa med henne hem efter pengar. Den fick han också; hon hade fina rum; slakten hade varit på rättor.

En orkan gick fram i min fars yngre år.
Bokeshogarna gick av på mitten. Det var en havfröken,
som gick upp på landet. Ngn sköt henne i låret, och då blev
hon synlig. Hon låg tvärs över vägen, så att de kunde köra
med en häst under knäet. Hon ville ha kvinnonjäll, men
det fick hon inte. Amars skulle hon sagt, vad bräckevorten var nytt-
lig till. Hon fick linke ^{til} baks sen.

1814

Bl.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING

Uppt. av

Anmärkingar:

efter

1814

i Fornsvärg och Kyrkohult
Örnar, Löfrens UdLäger om övernat. väsen
i. snepphugur, Rist och
uppmärksamhet. Enge

Sven Olsson

Hans farfar hade varit "hovman" i Sten
men blivit sparkad därifrån. Hans blev färskherde
och slog ihjäl ett fjå en gång. Därifrån kallades
han Färskulle. Hans son Färskasse och
Sven Färskveman. En trygg och säker gäbbe.

77 år

(13.5)